Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Gheorghe Balan
Dosarul nr. 2r-2143/26
(2-26118334-02-2r-13102026)

D E C I Z I E

21 octombrie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Hristina Craveț şi Roman Pascari

examinând fără participarea părților, recursul declarat de către avocatul Dumitru Lupușor, în interesele Elenei Mîțu,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 septembrie 2026, prin care s-a respins cererea înaintată de către Elena Mîțu cu privire la aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței împotriva acțiunilor agresorului Radu Porcescu,

în cauza civilă la cererea înaintată de către Elena Mîțu cu privire la aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței împotriva acțiunilor agresorului Radu Porcescu,

a c o n s t a t a t:

Cererea privind aplicarea măsurilor de protecție și emiterea ordonanței de protecție:

La 17 septembrie 2026 avocatul Dumitru Lupușor, în interesele Elenei Mîțu, a depus cerere privind eliberarea ordonanței de protecție pentru victima violenței în familie împotriva acțiunilor agresorului Radu Porcescu.

În motivarea cererii, petiționara Elena Mîțu a indicat că Radu Porcescu este fostul său soț, cu care are doi copii minori. Ambii foști soți locuiesc în Germania, iar, potrivit înțelegerii dintre aceștia, copiii se află pe parcursul anului în grija petiționarei, în timp ce în perioada vacanței de vară, respectiv în lunile iulie-septembrie, locuiesc temporar cu tatăl lor.

Petiționara a relatat că, la 9 septembrie 2026, începând cu ora 09:22, fostul său soț i-ar fi adresat în mod repetat mesaje prin intermediul aplicației „WhatsApp”. Ulterior, în jurul orei 11:00, acesta s-ar fi deplasat la domiciliul mamei petiționarei, unde se afla fiica lor minoră, Felicia, și ar fi agresat-o fizic pe mama acesteia, în prezența copilului, care ar fi asistat la cele întâmplate.

Totodată, Elena Mîțu a menționat că, în aceeași zi, Radu Porcescu urma să plece împreună cu fiica lor minoră în Germania, conform graficului convenit între foștii soți. Ajungând la punctul de trecere a frontierei, acesta ar fi constatat că fiica uitase actul de identitate, împrejurare care i-ar fi amplificat starea de nervozitate. În consecință, cei doi s-ar fi întors în municipiul Chișinău, orașul Cricova, iar, în jurul orei 16:05, tatăl ar fi predat pașaportul fiicei lor în apropierea magazinului „Local” din orașul Cricova.

În continuare, petiționara a susținut că fostul soț ar fi manifestat intenția de a o agresa fizic și de a o calomnia. Astfel, în timp ce se deplasa cu automobilul personal, aceasta l-ar fi observat pe Radu Porcescu venind din direcția municipiului Chișinău. Întrucât ar fi suferit un atac de panică, Elena Mîțu ar fi virat în prima curte de pe strada Moldova din orașul Cricova. Potrivit relatărilor sale, fostul soț ar fi urmărit-o până pe un drum fără ieșire, unde acesta, împreună cu actuala sa soție, Tatiana Bezede, și copiii, ar fi coborât din automobil.

Petiționara a afirmat că, în acel loc, Radu Porcescu ar fi manifestat un comportament agresiv față de ea, apucând-o de brațul drept și îmbrâncind-o, în urma cărui fapt ar fi suferit zgârieturi superficiale și echimoze la nivelul mâinii.

De asemenea, Elena Mîțu a indicat că Tatiana Bezede, actuala soție a fostului său soț, ar fi filmat conflictul fără consimțământul său. Totodată, la solicitarea mătușii sale, Elena Zugrav, care se afla pe bancheta din spate a automobilului petiționarei, ar fi fost solicitată intervenția angajaților poliției. Ulterior, pentru acordarea asistenței necesare, ar fi fost sesizat Centrul de Justiție Familială al Poliției din cadrul Direcției de Poliție a municipiului Chișinău a Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne.

În aceste circumstanțe, petiționara Elena Mîțu, , a solicitat emiterea unei ordonanțe de protecție în privința sa, prin aplicarea următoarelor măsuri față de Radu Porcescu:-obligarea acestuia de a păstra o distanță de cel puțin 300 de metri față de locuința victimei, situată în municipiul Chișinău, strada Brîncuș nr. 110, apartamentul 88;-obligarea acestuia de a păstra o distanță față de locul aflării victimei care să îi asigure securitatea, dar nu mai mică de 300 de metri, cu excluderea oricărui contact vizual cu aceasta;-interzicerea contactării victimei prin telefon, corespondență poștală sau prin orice alt mijloc,-obligarea acestuia de a purta un dispozitiv de monitorizare electronică.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 septembrie 2026 s-a respins cererea înaintată de către Elena Mîțu cu privire la aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței împotriva acțiunilor agresorului Radu Porcescu, ca fiind neîntemeiată.

Solicitarea recurentului:

Nefiind de acord cu încheierea emisă, la data de 28 septembrie 2026 avocatul Dumitru Lupușor, în interesele Elenei Mîțu, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 septembrie 2026, solicitînd casarea acesteia, cu soluționarea prin decizie a problemei în fond și admiterea cererii privind emiterea ordonanței de protecție.

Argumentele recurenților:

În motivarea recursului, partea recurentă a reiterat motivele de fapt și de drept prezentate în cererea inițială.

Suplimentar, reprezentantul recurentei a susținut că prima instanță a concluzionat în mod eronat asupra lipsei iminenței unui pericol real, reținând, în mod neîntemeiat, că incidentul din 9 septembrie 2026 ar reprezenta doar un conflict cu caracter izolat, generat de starea de nervozitate a lui Radu Porcescu, determinată de necesitatea întoarcerii de la punctul de trecere a frontierei pentru a recupera pașaportul uitat de fiica minoră.

De asemenea, apelanta a criticat concluzia instanței potrivit căreia, fostul soț ar fi observat întâmplător automobilul acesteia în trafic și ar fi urmărit-o până în momentul în care victima

a oprit, situație în care s-ar fi declanșat conflictul dintre părți. În opinia apelantei, o asemenea apreciere denaturează grav circumstanțele incidentului și contravine prevederilor Legii nr. 45 din 1 martie 2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie.

În susținerea criticilor formulate, apelanta a invocat faptul că prima instanță nu a apreciat în mod corespunzător depozițiile martorei Elena Zugrav, audiată în ședința de judecată, care ar fi confirmat agresiunea fizică și comportamentul violent manifestat de Radu Porcescu față de victimă, inclusiv faptul că acesta s-ar fi repezit asupra ei și ar fi lovit-o în regiunea mâinii. Totodată, apelanta a făcut trimitere la constatările Inspectoratului de Poliție Rîșcani, potrivit cărora nivelul de risc privind comiterea sau repetarea actelor de violență a fost evaluat ca fiind ridicat.

În opinia apelantei, urmărirea automobilului său pe străzile orașului Cricova până pe un drum fără ieșire, blocarea deplasării acesteia, agresiunea fizică și hărțuirea în prezența fiicei minore constituie manifestări de violență fizică și psihologică, care nu puteau fi calificate drept o simplă neînțelegere izolată. Prin urmare, apelanta a considerat că aprecierea instanței de fond minimalizează gravitatea faptelor reclamate și o privează de protecția juridică instituită de lege.

Apelanta a contestat și argumentele primei instanțe referitoare la faptul că ambele părți locuiesc, în fapt, în Republica Federală Germania, că autoritățile Republicii Moldova s-ar afla în imposibilitatea de a asigura monitorizarea electronică a agresorului pe teritoriul altui stat și că emiterea ordonanței de protecție ar putea agrava relațiile dintre părți.

Sub acest aspect, apelanta a subliniat că incidentul reclamat s-a produs pe teritoriul Republicii Moldova, că aceasta are domiciliul în municipiul Chișinău, strada Brîncuș nr. 110, apartamentul 88, iar Radu Porcescu revine periodic în Republica Moldova, inclusiv pentru participarea la procesul judiciar privind partajarea averii, aflat pe rolul Curții de Apel. În consecință, apelanta a apreciat că dificultățile de ordin tehnic privind aplicarea monitorizării electronice în afara teritoriului național nu pot constitui, prin ele însele, un motiv pentru refuzul emiterii ordonanței de protecție.

Totodată, apelanta a susținut că argumentul potrivit căruia aplicarea măsurilor de protecție ar putea agrava relațiile dintre părți este incompatibil cu obligația pozitivă a statului de a asigura protecția efectivă a vieții și integrității persoanei, făcând trimitere, în acest sens, la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele *Opuz c. Turciei* și *T.M. și C.M. c. Republicii Moldova*. În opinia sa, protejarea integrității fizice și psihice a victimei trebuie să prevaleze asupra considerentelor ce țin de menținerea unor relații aparent funcționale între foștii soți.

În susținerea criticilor referitoare la caracterul superficial și contradictoriu al motivării încheierii contestate, apelanta a invocat Ghidul privind asigurarea calității hotărârilor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 660/47 din 9 decembrie 2025, susținând că acesta detaliază modalitatea de aplicare a obligațiilor privind stabilirea faptelor, aprecierea probelor și motivarea actelor judecătorești, prevăzute de art. 130 și art. 270 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă.

În acest sens, apelanta a susținut că prima instanță s-a limitat la menționarea actelor întocmite de organele de poliție și de Centrul de Justiție Familială al Poliției, fără a explica în mod corespunzător relevanța acestora și motivele pentru care constatările consemnate nu ar fi suficiente pentru justificarea măsurilor solicitate. În opinia sa, instanța a acordat o pondere

determinantă explicațiilor prezentate de presupusul agresor, fără a examina în mod efectiv și coroborat chestionarul de evaluare a riscurilor, prin care a fost stabilit un nivel ridicat de risc, fișa apelului la Serviciul 112 și depozițiile martorei audiate în cauză.

De asemenea, apelanta a menționat faptul că, deși a constatat existența unei stări conflictuale și a incidentului din 9 septembrie 2026, nu a analizat în mod corespunzător conduita reclamată prin raportare la definițiile și formele violenței prevăzute de art. 2 din Legea nr. 45 din 1 martie 2007.

La cererea de recurs reprezentantul intimatului Radu Porcescu, avocatul Sergiu Cotruța a prezentat referință, prin care și-a exprimat dezacordul cu argumentele expuse în cererea de apel, solicitînd respingerea acesteia, ca fiind neîntemeiată.

Termenul de declarare a recursului:

În conformitate cu art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Din actele cauzei Colegiul judiciar a constatat, că încheierea contestată a fost pronunțată la 18 septembrie 2026, iar cererea de recurs a fost depusă la 28 septembrie 2026, cu respectarea termenului instituit de lege.

Aprecierea instanței de recurs:

Analizând legalitatea și temeinica încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră că, recursul este neîntemeiat și pasibil de a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, din motivele ce succed.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părţilor.

Conform art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

În acord cu art. 8 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, adoptată la Roma la 4 noiembrie 1950, orice persoană are dreptul la respectarea vieţii sale private şi de familie, a domiciliului său şi a corespondenței sale. Nu este admis amestecul unei autorităţi publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege şi dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea naţională, siguranţa publică, bunăstarea economică a ţării, apărarea ordinii şi prevenirea faptelor penale, protejarea sănătăţii sau a moralei, ori protejarea drepturilor şi libertăţilor altora.

Din sensul art. 2 al Legii nr. 45 din 1 martie 2007 cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei în familie, în sensul prezentei legi, următoarele noţiuni semnifică: violenţă în familie – acte de violenţă fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiaşi familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral; violenţă fizică-vătămare intenţionată a integrităţii corporale ori a sănătăţii prin lovire, îmbrîncire, trîntire, tragere de păr, înţepare, tăiere, ardere, strangulare, muşcare, în orice formă şi de orice intensitate, prin otrăvire,

intoxicare, alte acţiuni cu efect similar; violenţă psihologică - provocarea suferinţei psihice şi/sau a stării de tensiune, impunerea voinţei ori a controlului, intimidarea, inclusiv prin utilizarea tehnologiei informaţiei şi/sau a comunicaţiilor electronice, manifestate prin acte de: înjurare; insultare; luare în derâdere; poreclire; şantajare; distrugere demonstrativă a obiectelor; implicare în viaţa personală; gelozie; izolare prin detenţie, inclusiv în locuinţa familiei; izolare de prieteni, de comunitate; interzicere a contactării altor membri ai familiei, inclusiv creare de impedimente în întrevederea părinţilor şi copiilor; privare de acces la informaţie; interzicere, creare de impedimente sau control al accesului la reţelele de socializare; interzicere şi/sau creare de impedimente în realizarea profesională ori în urmarea programului de studii/programului de formare profesională; ameninţare cu moartea ori cu vătămare a integrităţii corporale; ameninţare cu răspândirea, fără consimţământ, a informaţiei despre viaţa intimă, privată şi/sau de familie; persecutare; deposedare de acte de identitate; afişare ostentativă a armelor sau lovire a animalelor domestice; alte acte cu efect similar, violenţă spirituală- subestimare sau diminuare a importanţei satisfacerii necesităţilor moral-spirituale prin interzicere, limitare, ridiculizare, penalizare a aspiraţiilor membrilor de familie, prin interzicere, limitare, luare în derîdere sau pedepsire a accesului la valorile culturale, etnice, lingvistice sau religioase; impunere a unui sistem de valori personal inacceptabile; alte acţiuni cu efect similar sau cu repercusiuni similare; violenţă economică- privare de mijloace economice, inclusiv lipsire de mijloace de existenţă primară, cum ar fi hrană, medicamente, obiecte de primă necesitate; abuz de variate situaţii de superioritate pentru a sustrage bunurile persoanei; interzicere a dreptului de a poseda, folosi şi dispune de bunurile comune; control inechitabil asupra bunurilor şi resurselor comune; refuz de a susţine familia; impunere la munci grele şi nocive în detrimentul sănătăţii, inclusiv a unui membru de familie minor; alte acţiuni cu efect similar; violenţă împotriva femeilor - act/acte de violenţă bazat/bazate pe gen, care cauzează sau poate/pot cauza femeii/femeilor vătămare sau suferinţă fizică, sexuală ori psihologică, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, forţarea sau privarea arbitrară de libertate, comis/comise în sfera publică ori cea privată; victimăadult – persoană adultă care a fost supusă actelor de violenţă împotriva femeilor şi/sau actelor de violenţă în familie; victimă-copil- persoană care nu a împlinit vârsta de 18 ani şi care a fost supusă ori a fost martoră la acte de violenţă împotriva femeilor şi/sau la acte de violenţă în familie; situaţie de criză/situaţie critică- totalitate a circumstanţelor ce prezintă pericol iminent pentru viaţa şi/sau integritatea fizică şi/sau psihică a persoanei, necesitînd intervenţie în regim de urgenţă cu măsuri de protecţie.

Articolul 3 din Legea nr. 45 din 1 martie 2007 statuează că, (1) Subiecţi ai violenţei în familie sînt agresorul şi victima membri ai aceleiaşi familii.(1^1) Subiecții violenței împotriva femeilor sunt agresorul și victima, inclusiv în cazul în care nu sunt membri de familie. (2) Membri de familie, în sensul prezentei legi, sînt:a) în condiţia de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, rudele, afinii lor, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii;b) în condiţia de locuire separată: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele aflate sub curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, persoanele care se află ori s-au aflat în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj).

Conform art. 278^7 alin. (1) şi (2) Cod de procedură civilă coroborat cu prevederile art.15 alin. (1) al Legii cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei în familie, instanţa de

judecată emite, în 24 de ore de la primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecţie, o încheiere prin care admite sau respinge cererea.(2) În cazul admiterii cererii, instanţa emite o ordonanţă de protecţie, prin care aplică agresorului una sau mai multe dintre următoarele măsuri:a) obligarea de a părăsi temporar locuinţa comună sau de a sta departe de locuinţa victimei, fără a decide asupra modului de administrare şi dreptului de dispoziție asupra bunurilor;b) obligarea de a sta departe de locul aflării victimei, la o distanţă ce ar asigura securitatea victimei, excluzînd orice contact vizual cu ea sau cu copiii acesteia;c) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondenţă sau în orice alt mod, cu victima sau cu copiii acesteia, cu alte persoane dependente de ea;d) interzicerea să se apropie de anumite locuri: locul de muncă al victimei, locul de studii al copiilor, alte locuri determinate pe care persoana protejată le frecventează;e) obligarea, până la încetarea măsurilor de protecție, de a contribui la întreținerea copiilor pe care îi are în comun cu victima;f) obligarea de a participa la un program special de tratament sau de consiliere, dacă o asemenea acţiune este determinată de instanţa de judecată ca fiind necesară pentru reducerea violenţei sau pentru eliminarea ei;g) limitarea drepturilor în privința bunurilor comune cu victima;i) interzicerea de a păstra şi a purta armă;j) obligarea agresorului de a elimina din dispozitivul digital și/sau dintr-un sistem informațional datele informatice cu conținut abuziv.

În accepțiunea art.15 alin. (2) și alin. (3) al Legii cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei în familie, (2) Ordonanța de protecție se comunică imediat subdiviziunii teritoriale a poliției și organului de probațiune din raza unității administrativ-teritoriale în care își are domiciliul agresorul, iar acestea, la rândul lor, asigură informarea neîntârziată a agresorului privind măsurile aplicate. În cazul eliberării ordonanţei de protecţie în privinţa copilului sau a victimei care are copii, instanţa de judecată informează şi autoritatea tutelară de la locul aflării copilului.(2^1) În cazurile în care ordonanţa de protecţie a fost eliberată în perioada de acţiune a ordinului de restricţie de urgenţă, interdicţiile stabilite prin ordinul de restricţie încetează odată cu aplicarea măsurilor de protecţie dispuse prin ordonanţa de protecţie.(3) Măsurile de protecţie prevăzute la alin.(1) se aplică pe un termen de până la 6 luni, pot fi revocate în condiţiile prezentei legi şi pot fi prelungite în cazul unei cereri repetate sau al nerespectării condiţiilor prevăzute în ordonanţa de protecţie.

În conformitate cu art. 278^3 alin. (1) Cod de procedură civilă, cererile privind aplicarea măsurilor de protecţie în cazurile de violență în familie se examinează de instanţele judecătoreşti conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepţiile şi completările stabilite în prezentul capitol şi în legislaţia de prevenire şi combatere a violenţei în familie.

Art.12 alin. (1) a Legii nr. 45 din 1 martie 2007 statuează că, victima are dreptul să sesizeze orice caz de violenţă în familie şi să solicite protecţie.

În acest context, Colegiul notează că, în cazurile de violență în familie, scopul eliberării ordonanței de protecție constă în prevenirea unui risc real şi imediat, or, sunt puse în pericol viaţa şi sănătatea victimei, în asigurarea de urgenţă a protecţiei victimei, în preîntâmpinarea unor noi acte de violență asupra victimei şi/sau asupra altor membri ai familiei, precum şi în prevenirea distrugerii bunurilor victimei, a averii comune a familiei.

La fel, Colegiul punctează că, declarația independentă a victimei este suficientă și nu necesită prezentarea altor probe pentru emiterea ordonanței de protecție, doar în caz de pericol iminent de comitere a violenței fizice, care presupune că aceste acte s-au produs deja și se pot repeta. În acest caz, pentru probarea violenței fizice este indispensabilă prezența pe corpul victimei a vătămărilor corporale vizibile.

Din materialele cauzei și din explicațiile prezentate de părți în fața instanței de fond rezultă, că Elena Mîțu și Radu Porcescu sunt foști soți și au împreună doi copii minori, ambii locuind în prezent în Republica Federală Germania. În aceste condiții, părțile se încadrează în categoria subiecților prevăzuți de art. 3 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 45 din 1 martie 2007 privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie, fiind persoane aflate în relații de familie, iar raporturile dintre acestea intrând sub incidența legii menționate.

Sesizând instanța cu cererea privind aplicarea măsurilor de protecție, Elena Mîțu a solicitat emiterea unei ordonanțe de protecție pe un termen de 6 luni, invocând existența unor acte de violență fizică și psihologică din partea fostului soț, manifestate prin mesaje insistente, urmărirea automobilului său, comportament agresiv și aplicarea violenței fizice, soldată cu zgârieturi și echimoze la nivelul mâinii. În susținerea cererii, petiționara a făcut trimitere și la depozițiile martorei Elena Zugrav, precum și la actele întocmite de organele de poliție, inclusiv la evaluarea riscului, în urma căreia a fost stabilit un nivel ridicat de risc privind comiterea sau repetarea actelor de violență.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 septembrie 2026, cererea înaintată de Elena Mîțu cu privire la aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței împotriva acțiunilor agresorului Radu Porcescu, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Raportând circumstanțele cauzei la prevederile legale incidente, Colegiul constată că instanța de fond a stabilit corect situația de fapt și a apreciat în mod corespunzător probele administrate, ajungând în mod justificat la concluzia respingerii cererii privind emiterea ordonanței de protecție.

În acest sens, Colegiul reține că emiterea ordonanței de protecție are drept scop prevenirea unor acte de violență și înlăturarea riscurilor pentru viața, sănătatea ori integritatea fizică sau psihică a victimei. Prin urmare, examinarea unei asemenea cereri presupune aprecierea circumstanțelor concrete ale cauzei, a naturii și gravității faptelor invocate, a contextului în care acestea s-au produs, precum și a existenței unor indicii obiective care să justifice necesitatea instituirii măsurilor solicitate. Totodată, caracterul preventiv al măsurilor de protecție nu exonerează instanța de obligația de a verifica dacă, în speță, există o justificare factuală suficientă pentru aplicarea acestora.

În cauza dedusă judecății, Colegiul constată că prima instanță a examinat circumstanțele incidentului din 9 septembrie 2026 și a apreciat că materialele prezentate nu justifică, în condițiile speței, aplicarea măsurilor de protecție solicitate de Elena Mîțu. Deși recurenta susține că instanța a calificat în mod eronat cele întâmplate drept un conflict izolat, această împrejurare urmează a fi analizată în contextul probelor administrate, fără ca simpla existență a unui conflict între foștii soți să conducă, în mod automat, la concluzia că se impune emiterea unei ordonanțe de protecție.

Colegiul nu poate reține ca întemeiată critica recurentei potrivit căreia, prima instanță ar fi trebuit să deducă existența unui pericol actual pentru integritatea sa exclusiv din împrejurările incidentului descris în cerere. Or, pentru soluționarea unei asemenea cereri, nu este suficientă constatarea existenței unei neînțelegeri sau a unei altercații între părți, fiind necesară aprecierea faptelor în raport cu riscul pe care acestea îl relevă pentru viitor și cu

necesitatea concretă a intervenției judiciare. În acest sens, urmează a fi avute în vedere nu doar conduita imputată intimatului în ziua respectivă, ci și eventualele amenințări, manifestări repetate de agresivitate, acte anterioare de violență ori alte circumstanțe care ar indica persistența unui pericol și necesitatea prevenirii unor noi incidente.

În ceea ce privește susținerea recurentei potrivit căreia, Radu Porcescu ar fi urmărit-o cu automobilul prin orașul Cricova, determinând-o să intre într-o curte și ulterior să se deplaseze pe un drum fără ieșire, Colegiul reține că această împrejurare trebuie apreciată în ansamblul materialelor cauzei. Or, simpla succesiune a deplasărilor descrise de recurentă nu permite, prin ea însăși, stabilirea certă a intenției intimatului de a o urmări în scopul intimidării sau agresării acesteia, în lipsa unor elemente probatorii suplimentare care să confirme fără echivoc o asemenea conduită. În consecință, instanța nu poate întemeia aplicarea unor măsuri restrictive exclusiv pe interpretarea subiectivă a conduitei celeilalte părți, fără a verifica dacă aceasta este susținută de probe suficiente.

Referitor la argumentul recurentei privind agresiunea fizică pretins comisă de intimat, precum și la declarațiile martorei Elena Zugrav, Colegiul subliniază că aceste elemente nu pot fi ignorate și trebuie apreciate în raport cu celelalte probe administrate. Totuși, declarația martorei cu privire la desfășurarea incidentului, chiar dacă poate constitui un mijloc de probă relevant pentru stabilirea circumstanțelor acestuia, nu determină, în mod automat, concluzia că sunt întrunite condițiile pentru instituirea tuturor măsurilor de protecție solicitate. Este necesar să se distingă între stabilirea circumstanțelor unui incident concret și aprecierea existenței unui risc care să justifice intervenția preventivă a instanței, inclusiv prin interdicții de contact, obligații de păstrare a distanței și monitorizare electronică.

În aceeași ordine de idei, Colegiul reține că evaluarea riscului efectuată de organul de poliție, prin care a fost indicat un nivel ridicat de risc, reprezintă un element important în examinarea cererii, însă nu substituie aprecierea judecătorească a tuturor circumstanțelor cauzei. Rezultatul evaluării trebuie examinat împreună cu datele concrete care au stat la baza acestuia, cu explicațiile părților și cu celelalte probe administrate, pentru a determina dacă riscul identificat justifică aplicarea măsurilor solicitate și în ce întindere. Prin urmare, simpla indicare a unui nivel ridicat de risc nu poate fi considerată, în mod izolat, suficientă pentru a determina admiterea cererii, după cum nici nu poate fi înlăturată fără o analiză efectivă a fundamentului său.

În ceea ce privește invocarea apelantei a apelului la Serviciul unic de urgență 112 și a adresării către serviciile specializate, Colegiul constată că aceste împrejurări pot confirma faptul că recurenta a solicitat intervenția sau asistența autorităților. Cu toate acestea, existența unei asemenea sesizări nu stabilește, prin ea însăși, veridicitatea tuturor faptelor reclamate și nici nu demonstrează automat persistența unui pericol care să impună instituirea măsurilor solicitate. Aceste date trebuie apreciate în corelație cu conținutul sesizărilor, constatările autorităților și celelalte probe din dosar.

În acest context, Colegiul respinge și critica potrivit căreia, prima instanță ar fi fost obligată să admită cererea exclusiv în considerarea faptului că incidentul s-ar fi produs în prezența fiicei minore. Prezența copilului reprezintă o circumstanță relevantă, care trebuie luată în considerare la evaluarea contextului și a consecințelor incidentului.

Cu referire la critica privind pretinsa ignorare a materialelor prezentate de poliție și de serviciile specializate, Colegiul menționează că temeinicia soluției nu se apreciază prin simpla enumerare a probelor administrate, ci prin examinarea conținutului și a relevanței

acestora în raport cu obiectul cererii. În același timp, faptul că recurenta atribuie anumitor înscrisuri o valoare probatorie diferită de cea reținută de prima instanță nu demonstrează, în sine, caracterul neîntemeiat al încheierii.

Colegiul reține, de asemenea, că împrejurarea că părțile locuiesc în Republica Federală Germania nu poate constitui, prin ea însăși, un motiv pentru refuzul protecției judiciare, după cum eventualele dificultăți de ordin tehnic privind monitorizarea electronică nu pot justifica, în mod automat, respingerea unei cereri de protecție. Totuși, în aprecierea necesității și a modalității de aplicare a măsurilor solicitate, instanța urmează să țină cont de circumstanțele reale ale părților, de locul în care acestea își au reședința și de posibilitatea ca măsurile dispuse să asigure, în mod efectiv, protecția urmărită.

În speță, faptul că incidentul reclamat s-ar fi produs pe teritoriul Republicii Moldova și că recurenta indică o adresă de domiciliu în municipiul Chișinău nu conduce, de unul singur, la concluzia că toate măsurile solicitate sunt necesare. De asemenea, susținerea că intimatul revine periodic în Republica Moldova în legătură cu un alt litigiu nu poate substitui demonstrarea, prin circumstanțele concrete ale cauzei, a necesității instituirii interdicțiilor solicitate. Aceste aspecte trebuie apreciate împreună cu celelalte elemente relevante, fără a li se atribui o valoare decisivă în mod izolat.

În aceeași ordine de idei, invocarea de către recurentă a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, inclusiv a cauzelor Opuz c. Turciei și T.M. și C.M. c. Republicii Moldova, nu conduce, prin ea însăși, la concluzia că cererea trebuia admisă. Obligațiile pozitive ale statului în materia prevenirii și combaterii violenței impun autorităților să examineze în mod efectiv riscurile reclamate și să asigure o protecție reală atunci când circumstanțele cauzei o cer. Aceste obligații nu presupun însă aplicarea automată a măsurilor solicitate în fiecare litigiu, independent de evaluarea probelor și a necesității concrete a intervenției judiciare. Prin urmare, jurisprudența invocată trebuie raportată la circumstanțele cauzei și la modul în care instanța a evaluat riscul reclamat.

Nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia prima instanță ar fi încălcat cerințele privind motivarea hotărârilor judecătorești prin faptul că nu ar fi dat curs interpretării probelor propuse de recurentă. Obligația de motivare presupune prezentarea raționamentului care a determinat soluția și examinarea aspectelor esențiale pentru examinarea cauzei, fără a impune instanței să răspundă separat și exhaustiv fiecărei afirmații a părților. În măsura în care recurenta contestă concluziile primei instanțe, aceasta trebuie să indice concret în ce constă eroarea de apreciere și cum ar fi putut aceasta influența soluția adoptată.

În acest sens, referirile la art. 130 și art. 270 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, precum și la Ghidul privind calitatea hotărârilor judecătorești, nu sunt suficiente, prin ele însele, pentru a demonstra nelegalitatea încheierii contestate. Este necesar să se stabilească dacă instanța a omis să examineze circumstanțe esențiale ori dacă motivarea sa nu permite identificarea raționamentului care a stat la baza soluției. Simpla nemulțumire a recurentei față de concluziile instanței sau solicitarea unei aprecieri diferite a probelor nu echivalează cu existența unui viciu de motivare care să impună casarea încheierii.

Din considerentele menționate şi, având în vedere faptul că, prima instanță întemeiat a respins cererea înaintată de către Elena Mîțu cu privire la aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței împotriva acțiunilor agresorului Radu Porcescu, iar cererea de recurs este neîntemeiată, instanța de recurs ajunge la concluzia de a respinge recursul

declarat de către avocatul Dumitru Lupușor, în interesele Elenei Mîțu şi a menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 septembrie 2026.

În conformitate cu art. 425, 427 lit. a) și 428 ale Codului de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de către avocatul Dumitru Lupușor, în interesele Elenei Mîțu.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 septembrie 2026, emisă în cauza civilă la cererea înaintată de Elena Mîțu cu privire la aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței împotriva acțiunilor agresorului Radu Porcescu.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul Valeriu Arhip

Judecătorii Hristina Craveț

Roman Pascari